

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Deum inspiratione sua omnes peccatores vocare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

stupédum, quàm rebus omnibus huius mundi naturalem suum cursum retinentibus, ex omnibus, quæ inde eueniunt, siue prosperis, siue aduersis occasione accipere, ad peccatores, per media conditioni & statui cuiusque accommodata, vocandos? Quis dixerit, conuersionem huius RUTH, etsi facta fuerit via ordinaria, non fuisse adeò admirandam, vt prodigiosa dici possit: Si enim rem benè perpenderit, deprehendes, famem quæ erat in Iudæa, peregrinationem Elimelech cum sua coniuge Noëmi, duobusque filijs in terram Moab; mortem Elimelech, & coniugium filiorum eius cum RUTH & Orpha; mortem quoque horum duorum coniugum; famis in Iudæa cessationem; reditum ipsius Noëmi in eam, & quod vtraque, nurus ex amore, quo illam prosequabantur, eam comitarentur; & quod ipsa RUTH modestia & virtute Noëmi caperetur, afficereturque; ad Religionem, quam illa profitebatur: hæc inquam omnia intelliges, fuisse media, per quæ DEVS D. N. non minus admiranda, quàm occulta dispositione, RUTH conuersionem direxerit: inuenire cupiens hanc drachmam, in regione Moab perditam. In singulis autem his rebus tot admiranda elucet, vt verè dicere liceat, RUTH ad seruitium diuinum *miris modis* fuisse deductam: & per similia media, proportionem quadam, vnusquisque peccator, & tu ipse, si in misero hoc statu hæres, vocaris à Deo; ac re ipsa deduceris, nisi eius vocationi, sicut Orpha, resisteris. Ad cuius Orphæ conuersionem eadem omninò media diuina prouidètia constituit, quæ ad RUTH ipsius: sed culpa sua nolens eis vt, perijt tandem in sua regione Moab, in qua permansit in sua idololatria.

§. 2. Deum inspiratione sua omnes peccatores vocare.

VT autem perspicias, quàm sit effusa diuina prouidentia in vocandis omnibus huius mundi peccatoribus, in duabus his fæminis adumbratis; tam qui vocationi annuentes, saluantur; quàm qui, eidem resistentes, pereunt: audi, quid ipse DEVS per suum Prophetam dixerit: *inuenerunt qui non quaesierunt me; dixi: Ecce ego, ecce ego ad gentem, quæ non inuocabat nomen meum. Expandi manus meas tota die ad populum incredulũ, qui graditur in via non bona post cogitationes suas: populus qui ad iracundiam prouocat me ante faciem meam semper.* O charitatem infinitam! ò immensam liberalitatem! quò potuit ulterius; Domine, extendi tuæ liberalitatis amplitudo, quàm vt manus tuas expanderes, tuamque dona incredulo populo, semper tibi contradicenti, teque ad iracundiam prouocanti, distribueres? quæ maior potuit esse charitas, quàm expansis vlnis infidelem adeò populũ excipere; qui, tuis contemptis vijs, graditur post cogitationes suas? & cuius alterius, nisi tuus amor eò perueniret, vt brachia manusque tuas cruci affigendas extenderes: quò eidem illas affigenti populo salutem & vitam tribueres? quæ qui fecit, quid mirũ,

Vocatio
Ruth mira.

Orpha de-
relictio.

a Isai. 65. 1.

si quærat ipsemet eos, qui ipsum non quærunt; offeratque se, vt inueniatur; occurrat ijs, qui nihil minus attendunt, quàm vt de ipso interrogent: obuiâ eat ipsum non vocantibus: dicens semel & iterum: *ecce ego, ecce ego*, quasi diceret: hîc sum, paratus vos docere viam cœlestem, tanquam *Magister*; & remittere peccata vestra, tanquam, *Redemptor*; morbis vestris mederi, tanquam *medicus*; orationes vestras exaudire, vosque mecum vnire, si ad meum obsequium vos transferetis.

b Prou. 1.
20.

Sapientia
clamor va-
lidus.

Hoc ipsum intendit Spiritus sanctus docere per os Salomonis: b SAPIENTIA, inquit, *foris predicat, in plateis dat vocem suam: in capite turbarum clamat; in foribus portarum vrbis profert verba sua, dicens: vsquequo paruuli diligitis infantiam, & stulti ea, quæ sibi sunt noxia cupiunt, & imprudentes odibunt scientiam? Convertimini ad correctionem meam: En proferam, communicaboque vobis spiritum meum: quid sibi vult, quod Sapientia diuina proprio motu ad prædicandum prodeat, non modò in Ecclesijs, oratorijs, locisque ad id destinatis: sed etiam in plateis, quo negotiatores conueniunt; & in capitibus turbarum, quò homines otiosi confluunt; & in portis vrbium, vbi Iudices iudicia ferre solent: quid inquam, hæc sibi volunt, nisi nos monere, nullum esse in mundo locum, ad quem illa, antequam vocetur, non accedat, vt homines doceat, quæ sint illis facienda, vt saluentur. Ibi clamat, vt surdi audiant; distracti attendant; clamosi taceant; valdè occupati cessent: vt omnes eius verba percipiant, attendantque, quanta dona illis offerat. Docet enim nos experientia, tunc maximè solere DEVM ad nostras portas pulsare, & ad cor loqui, cum nostræ salutis maximè sumus immemores, & ad huius vitæ commoda maximè intenti; nosque monere de imminente nobis ob nostra peccata periculo; & eorum offerre veniam.*

Par. 3. Ms.
dit. 56.
c Luc. 14. 16.
Matth. 22. 1.

Hæc omnia declarauit fusius Sapientia incarnata sub illa iucunda parabola, qua dixit: c *Simile est regnum cœlorum homini cuidam, qui fecit cenam magnam, & vocauit multos; & misit seruum suum hora cœna dicere inuitatis, vt venirent: quia iam parata sunt omnia: & ceperunt simul omnes se fucatis rationibus excusare: ideoque dixit seruo suo: exi cito in plateas, & vicos ciuitatis, & pauperes ac debiles, & cacos, & claudos introduc huc, & ait seruo: Domine, factum est, vt imperasti, & adhuc locus est, & ait Dominus seruo. Exi in vias, & sepes, & compelle intrare vt impleatur domus mea. Quid aliud voluit CHRISTVS D. N. insigni hac parabola, quàm nobis patefacere ingens illud desiderium, quo tenetur, vt omnes peccatores, nullo excluso, domum Ecclesiæ suæ ingrediantur, sintque illius conuiuæ: vt æternæ vitæ cibis, quos præparatos iam habet, fruantur. Quod vt obtineat; diligentissimum valdeque sollicitum seruum mit-*

Et, qui illos inuitet, sanctam scilicet suam *inpirationem*, cuius ingressum nulla occlusa porta, surdaue auris potest impedire. Omnia enim penetrat, nuntiatque, quicquid à suo Domino in mandatis habet; vt scilicet ad conuiuium omnes veniant. Et quoniam tria sunt in mundo peccatorum genera, ter ad eos inuitandos mittitur; nunc quidem sola inuisibiliter; nunc verò cum socio visibili, qui est Euangelicus prædicator; ac donique cum aliqua aduersitate, quæ compellat intrare.

PRIMUM itaque diuitum domos, Principum aulas, & Sapientium vniuersitates ingreditur, omnes monens: vt, vitijs reiectis, Sacramenta percipiant, seseque ad suum Creatorem extoto corde conuertant; sintque ipsi primi præbendo alijs bonum exemplum. Sed iidem, vt postea dicitur, primi esse solent, qui diuinæ vocationi resistunt, iuxta illud Prophetæ de optimatibus: *d Ecce magis hi simul confrugerunt iugum, ruperunt vincula iudicii Dei sui.* Nam quò sunt potentiores, eò sunt vocationi magis rebelles: quò enim magis suis passionibus sunt addicti, eò sunt ad eis resistendù debiliores; vinctique amore bonorum temporalium; ne illa vincula rumpant, spiritualia contemnunt, & æterna.

VIDENS itaque Dominus noster, quàm indignè diuina eius inspiratio in Magnatum diuitumque huius sæculi domibus excipitur, mittit eam ad vicos & plateas ciuitatis, hoc est Ecclesiæ, ad vocandum & inuitandum omnes *pauperes* infirmos, claudos, & cæcos: vt illi venientes fruantur supernis bonis, quæ alij noluerunt acceptare. Quòd si & hi, agnoscentes se miseros esse, peccatisque plenos, sese excusent, dicentes: se non esse dignos, qui in tanti Principis conuiuium compareant; se non habere oculos ad videndam viam, quæ illuc eat, eò quòd sint *cæci*; nec pedes ad eundem, quia sunt *claudi*; nec vestes, vt conuiuij locum ingrediantur, eò quòd sint *pauperes*; nec ad tales cibos sumendos appetitum, eò quòd sint debiles & *agroti*.

HIS omnibus excusationibus diuina inspiratio responderet: Dominum, qui vocat ad conuiuium, posse his omnibus remedium afferre: Nam cæcis potest visum præbere fidei; claudis pedes amoris & charitatis: pauperibus pretiosam gratiæ vestem; debilibus salutem & spiritualem gustum: additque inspiratio, propterea ipsos vocari, quòd sint ad eò abiecti, & miseri; velitque Dominus misericordiæ suæ magnitudinem in eis ostendere: liberans eos à tanta miseria, tribuensque omne quod ipsis deest bonum. O charitatem infinitam, & sine mensura profusionem! quis crederet, supremum ad eò Principem admittere velle in aulam suam, mensæque suæ regiæ tam miseros & abiectos adhibere? Ne itaque, frater, existimes, DEVM prætermisurum vocare te ad cæste suum conuiuium, propterea quòd vilis tu sis & abiectus; &

corporis

*Inspiratio
legatus
fidelis &
efficax.*

*Tripliciter
vocat.*

*I.
Diuitum
fastidium.*

d Ierem. 5.5

*2.
Pauperum
frigida ex-
cusatio.*

*Christi pia
solutio.*

Corporis animæque miseris plenus: hoc ipsum enim illum mouet ad commiserationem: ac propterea te inuitat, non ut ipse ex tua amicitia diuitias, aut honores sibi comparet; sed, ut sua ipse te ditet, ac honoret: nec suum commodum, sed tuum quærit. *e eius enim conuiuia ac delicta sunt, esse cum Filiis hominum, ut eorum repararet miserias.*

c. Prou. 8. 5.

3.

Deus etiam
ab Ecclesia
alienos vocat.

SED quoniam omnis turba huius ciuitatis Ecclesiæ exigua est, pro magnitudine conuiuij, quod DEVS præparauit, pergit inspiratio diuina extrâ ciuitatem ad vias, leporesque infidelitatis, vocando prætereuntes omnes, ut veniant ad conuiuium: Vocat enim gentes, Mauros, Iudeos, & Hæreticos inspirans omnibus, ut sese ad Catholicam Ecclesiam recipiant, veramque fidem eius amplectantur, sine qua salui esse non possunt. Et interdum eos compellit intrare, nõ vi armorum, sed rationum: quas ad eò luculenter efficaciterque proponit, ut sentiant, se ab ipsa veritate coactos, ut vocantem sequantur, oblatumque bonum acceptent. Desine itaque admirari, anima mea, quòd vocet Deus cæcos, claudos, pauperes, ac debiles ciuitatis, eosque sua mensa dignetur: Nam huiusmodi, etsi aliàs miseri, tamen sunt homines rationabiles, fideque illustrati. Illud potius admirare, quòd inuitet syluestres, & feras ambulantes per loca deserta & inuia; gentem moribus bestiam, sine fide, sine religione, sine ratione viuentem: nec horreat eos, ad uiam mensam adhibere, dareque ijs, qui canes erant, panem filijs aliàs præparatum.

§. 3. *Deus iubet, suos ministros admittere, quos ipse vocat peccatores.*

QUAMVIS quæ dicta sunt, vehementem meritò afferant admirationem: multò tamen maiorem affert cura & sollicitudo eiusdem Domini nostri in eiusmodi hominibus vocandis: inspirat enim seruis domus uæ ministris Ecclesiæ, nè tales vocare dedignentur; nec horreant admittere, quos diuina eius inspiratio vocauerit, traxeritque: ut sic domus eius citò repleatur. Suauiter valdè aperuit D. N. hoc suum desiderium & sollicitudinem suo Vicario Principi Ecclesiæ, cum horreret gentes admittere, qui diuina vocatione tacti, ad eam accedere volebāt. a *Cecidit, inquit S. Lucas, super Petrum mentis excessus: & vidit cælum apertum, & descendens vas quoddam velut linteum magnum: quatuor iniis submitti de cælo in terram, in quo erant omnia quadrupedia, & serpētia terre, & volatilia cæli. Et facta est vox ad eum: surge Petre, occide, & manduca: ait autem Petrus: absit Domine, quia nūquā manducaui omne commune & immundū. Et vox iterum secundo ad eum: Quod DEVS purificauit, tu commune nè dixeris. Hoc autem factum est per ter: & statim receptū est vas in cælum. Quæ potest esse diuina: misericordiæ luculentior expressio,*

2. Act. 10. 12

bi. & Glog.

ciuf.